

Asia T-91/05

Sinara Handel GmbH vastaan Euroopan unionin neuvosto ja Euroopan yhteisöjen komissio

Oikeudenkäyntimenettelyyn liittyvät seikat – Oikeudenkäyntiväite – Vahingonkorvauskanne – Tulon menetys – Polkumyynnitullien palauttamista koskeva vaatimus – Toimivallan puuttuminen

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräys (kolmas jaosto)
5.2.2007 II - 248

Määräyksen tiivistelmä

1. *Vahingonkorvauskanne – Kohde – EY 288 artiklan toisen kohdan perusteella yhteisöön kohdistettu vahingonkorvausvaatimus – Yhteisöjen tuomioistuimen yksinomainen toimivalta – Kanteen luonteen valvonta*
(EY 234 artiklan ensimmäisen kohdan b alakohta, EY 235 artikla ja EY 288 artiklan toinen kohta; neuvoston asetuksen N:o 2913/92 243–246 artikla)

2. *Oikeudenkäyntimenettely – Kannekirjelmä – Muotovaatimukset*

(EY 288 artikla; yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 19 artikla ja 46 artiklan ensimmäinen kohta; ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohta)

1. EY 235 ja EY 288 artiklan määräyksillä yhdessä myönnetään yhteisöjen tuomioistuimelle yksinomainen toimivalta ratkaista yhteisöjen menettelystä aiheutuneen vahingon korvausta koskevat kanteet, kun taas kansallisilla tuomioistuimilla on yksinomainen toimivalta ratkaista kanne, jolla vaaditaan sellaisten rahamäärien palauttamista, jotka kansallinen toimielin on perinyt perusteettomasti sellaisen yhteisön lainsäädännön nojalla, joka on myöhemmin julistettu pätemättömäksi.

Tästä syystä yhteisöjen tuomioistuimet, joiden käsiteltäväksi on saatettu edellä mainittujen määräysten nojalla esitetty vahingonkorvausvaatimus, eivät voi olla vapautettuja sen tarkistamisesta, mikä on niissä sillä perusteella nostetun kanteen todellinen luonne, että yhteisöjen toimielin on tehnyt virheen, jolle oikeus saada korvausta perustuu.

Tämä tarkistaminen johtaa toteamukseen, että – kuten yhteisön tullikoodeksista annetun asetuksen N:o 2913/92 243–246 artiklan säännöksissä säädetään – vaatimus, joka on esitetty sellaisena, että siinä vaaditaan korvausta tulon menetyksestä, mutta jota on kuitenkin pidettävä vaatimuk-

senä, joka koskee sellaisten polkumyynitullien palauttamista, jotka yritys on maksanut väitetyksi lainvastaisen yhteisön asetuksen mukaisesti, kuuluu kansallisten tuomioistuinten toimivaltaan ja että kansallisten tuomioistuinten, ei yhteisöjen tuomioistuinten, on lausuttava siitä, onko tällainen vaatimus perusteltu, ja käytettävä EY 234 artiklassa määrättyä ennakkoratkaisumenettelyä, jos niillä on epäilyjä yhteisön säännösten pätevyydestä.

Väitetty vahinko on aiheutunut välittömästi, väistämättä ja yksinomaan kyseisten polkumyynitullien maksamisesta, vaikka sen suuruudeksi arvioitu luku ei täsmälleen vastaa maksettujen tullien määrää sen vuoksi, että kantajana oleva yritys otti huomioon vahingon määrän vahvistamisessa ylimääräiset verot, jotka sen olisi pitänyt maksaa voitosta, jonka se olisi saanut, jos sen ei olisi pitänyt maksaa kyseisiä tulleja.

(ks. 47–53, 60 ja 79 kohta)

2. Oikeusvarmuuden ja hyvän oikeudenkäytön takaamiseksi on niin, että jotta kanne voidaan ottaa tutkittavaksi, kannekirjelmässä itsessään on vähintään pääpiirteissään mutta johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi ilmoitettava olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu. Kannekirjelmässä, jolla pyritään saamaan korvaus yhteisöjen toimielimen aiheuttamasta vahingosta, on mainittava seikat, joiden perusteella voidaan yksilöidä se vahinko, jonka kantaja väittää sille aiheutuneen, sekä vielä tämän vahingon laatu ja laajuus. Vain erityisten olosuhteiden vallitessa kannekirjelmässä ei ole välttämätöntä ilmoittaa vahingon tarkkaa laajuutta ja yksilöidä vaaditun korvauksen määrää, koska kantajan on näytettävä kannekirjelmässään tällaisten seikkojen olemassaolo tai ainakin vedottava niihin.

Se, että yhteisöjen tuomioistuimilla on mahdollisuus lausua välituomiolla periaatteesta, jonka mukaan yhteisön vahingonkorvausvastuu syntyy, jättäen kuitenkin vahingonkorvauksen täsmällisen määrittelyn myöhemmin annettavan ratkaisun varaan, ei mitenkään voi vapauttaa kantajaa sillä olevasta velvollisuudesta noudattaa ensimmäisen oikeus-

asteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädettyjä vähimmäismuotovaatimuksia. Tästä seuraa, että kantaja, joka pyytää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta antamaan tällaisen välituomion, on velvollinen toimittamaan yhteisön moititun menettelyn, kärsimänsä vahingon luonteen sekä menettelyn ja vahingon välisen syy-yhteyden yksilöimiseksi tarpeellisia tietoja ja esittämään syyt, jotka oikeuttavat poikkeamaan vaatimuksesta, jonka mukaan kannekirjelmässä on oltava laskennallinen arvio sen vahingon määrästä, johon vedotaan.

Joka tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei ole sellaisen teoreettisen ja abstraktin ratkaisun tekeminen, jolla selvitettäisiin, mikä olisi soveltuva laskentatapa yritykselle aiheutuneen tulon menetyksen määrittämiseksi. Tämän tulon menetyksen eri osatekijöiden riittävä täsmentäminen kuuluu asianomaiselle yritykselle.

(ks. 108–111 ja 119–121 kohta)